

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č. j. KUJI 48673/2016, ODSH 705/2016 Ves., o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně z 26. 4. 2018, č. j. 31 A 86/2016 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Brně označeným v záhlaví byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy z 21. 4. 2016, č. j. MMJ/OD/9454/2014-21 JID: 67531/2016/MMJ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Ke správnímu deliktu mělo dojít tím, že žalobce jako provozovatel vozidla dne 27. 5. 2014 ve 13:20 hodin a 11. 11. 2014 ve 14:25 hod v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil dodržení povinností řidiče vozidla reg. zn. X, resp. X (27. 5. 2014), kdy neznámý řidič se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nerespektováním dopravní značky IP 13b – Parkoviště s parkovacím kotoučem s dodatkovou tabulkou E 13 „Po a Pá 8 – 17 h. Stání po dobu max. 1 hod.“. Dále se dopustil správního deliktu porušením téže povinnosti 10. 11. 2014 ve 12:50 hod, kdy neznámý řidič nerespektoval s vozidlem stejné

registrační značky dopravní značku V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“, čímž se dopustil totožného přestupku. Stejným rozhodnutím pak byl zrušen výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pokud se měl žalobce dopustit dalších správních deliktů téhož druhu dne 20. 3. 2014 v 9:25 hod, 12. 11. 2014 v 9:20 hod. a 15. 1. 2015 v 11:10 hod, a řízení v daném rozsahu zastavil. Ztotožnil se s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a na jeho zjištění odkázal. Dospěl k závěru, že skutkový stav byl objasněn řádně. Správní delikty jsou postaveny na objektivní odpovědnosti. Prekluze nenastala, neboť správní orgány mají lhůtu dvou let od doby, co se o správním deliktu dověděly, resp. čtyř let od doby, kdy byl spáchán. Pokutu snížil oproti správnímu orgánu prvního stupně na 2000 Kč s přihlédnutím k nižšímu počtu skutků, zároveň však jejich mnohosti. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Žalobce byl ve správním řízení kromě blanketních podání zcela nečinný, nepočítaje v to sdělení osoby, která podle něj byla řidičem předmětného vozu v době přestupku.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem konstatoval, že nedošlo k prekluzi odpovědnosti žalobce za správní delikty, u nichž byl shledán odpovědným. Právní úprava již od počátku mířila na uplatnění ustanovení o prekluzi i na delikty nepodnikajících fyzických osob, byť k výslovnému zakotvení došlo až 7. 11. 2014. Odmítl aplikaci zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), na tuto otázku i jakýkoli vliv změny terminologie na zánik odpovědnosti, neboť sice došlo ke změně ze správního deliktu na přestupek, ale znaky protiprávního jednání zůstaly stejné.

[3] K námitce nesprávného postupu správního orgánu u zjišťování pachatele přestupku z 27. 5. 2014 soud sdělil, že žalobce uvedl jako řidiče osobu v mezidobí zemřelou často užívanou jako údajný řidič ve věcech obdobných nyní projednávané. Dospěl k závěru, že byly sděleny záměrně nesprávné údaje, žalobce též nijak nedoložil, že by dotýčný měl vozidlo v užívání. Skutečnosti odůvodňující zahájení řízení se skutečným pachatelem přestupku poskytnuty nebyly. Důvod pro odložení věci zde tak byl dán podle správním orgánem citovaného ustanovení zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

[4] K námitce nedostatečného prokázání skutku z 27. 5. 2014 soud uvedl, že správní orgány vycházely nejen z fotodokumentace, jež byla žalobcem zpochybněna, ale i z dalších důkazů. Fotografie však i tak byla průkazná a zřetelně prokázala spáchání správního deliktu.

[5] Výše uložené pokuty odpovídala závažnosti zjištěného skutku i zákonným kritériím. Absence polehčujících okolností je sice pravdivá, je ale na žalobci, aby nějaké sám tvrdil; neshledal-li pak správní orgán žádnou, bylo by vhodné to uvést, na druhou stranu však nejde o vadu vedoucí ke zrušení rozhodnutí.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl nemožnost přezkoumat rozhodnutí správních orgánů v rozsahu žalobních bodů [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“], neboť soud se nijak nezabýval tím, zda byly naplněny podmínky pro zpoplatnění užívání předmětných úseků pozemní komunikace. Vymezit oblasti, v nichž lze užít určené úseky za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, je povinna obec, a to formou nařízení. To, zda tak obec učinila, rozhodující orgány nezkontrolovaly, protože nebyly dány ani důvody pro posouzení jednání stěžovatele jako protizákonného. Obec takové cenové rozhodnutí nevydala, pouze stanovila, že ceny na veřejných placených parkovištích jsou stanoveny dle platného ceníku provozovatele parkoviště. Došlo

pokračování

tak k nezákonnému přenosu pravomoci na jiný subjekt. Nemohlo tak dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

[7] Stěžovatel dále v rámci námitek nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] zopakoval námitku promlčení. Ve věci mělo být jeho jednání kvalifikováno jako přestupek namísto správního deliktu podle zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017, přičemž zároveň by se uplatnil i zákon o přestupcích. K zániku odpovědnosti za přestupek pak podle nové úpravy došlo nejpozději 10. 4. 2016. Soud měl aplikovat pro žalobce příznivější právní úpravu promlčení právě podle § 112 odst. 2 věty první nového zákona o přestupcích.

[8] Výši pokuty pak označil za nepřiměřenou [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], když mu jako přitěžující okolnost byly přičteny skutečnosti tvořící znaky skutkové podstaty protiprávního jednání – nesdělení totožnosti řidiče, a ve prospěch se mu nepřičetly okolnosti polehčující - absence zavinění, následků, nemožnost jednání zabránit a to, že se sám zaviněného jednání nedopustil, jakkoli byly tyto okolnosti patrné ze spisu.

[9] Sděnil dále, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu z 27. 5. 2014, neboť správní orgány nečinily dostatečné úkony ke zjištění řidiče vozidla, pouze učinily spekulativní a důkazy nepodložený závěr, že uvedená osoba vozidlo neřídila [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Žalobce měl být vyzván k podání vysvětlení a doplnění tvrzení a věc měla být odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Ke stejnému deliktu pak stěžovatel uvedl, že tento nebyl prokázán, a nemá tedy oporu ve spisovém materiálu. Úřední záznam nemůže být samostatným důkazem, fotografie jsou nekvalitní a neprokazují, že by za čelním sklem nebyl viditelně umístěn parkovací kotouč. Ten může být umístěn i jinde ve vozidle, pokud je tak činěno viditelně, což však správní orgán nezkoumal.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti v podobě nedostatku důvodů pro posouzení protiprávnosti jednání stěžovatele [IV./A; kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]; dále se zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky [IV./B; § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a námitkou o neprokázání protiprávního jednání [IV./C; § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

IV./A

[14] Stěžovatel ve vztahu k nepřezkoumatelnosti namítal, že nebylo ve správním řízení postaveno najisto, zda se v případě spáchaného přestupku skutečně jednalo o místo se zákonným

způsobem stanoveným organizováním dopravy ve smyslu § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, když ve správním řízení zcela absentovalo dokazování týkající se příslušného nařízení obce. Tyto skutečnosti pak zcela bránily přezkumu podle ostatních žalobních bodů.

[15] Jedná se o námitku nepřijatelnou, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Jakkoli je pravdou, že tato otázka nebyla v rámci správního řízení řešena, poprvé tuto okolnost namítl stěžovatel až v rámci kasační stížnosti, přestože mu nic nebránilo, aby tak učinil již před krajským soudem. Poukázat lze nicméně na závěry rozsudku zdejšího soudu z 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83 (publikován jako ostatní rozhodnutí zdejšího soudu na www.nssoud.cz), dle něhož otázka existence rozhodnutí o umístění dopravní značky není pro posouzení viny a trestu za spáchání dopravního přestupku podstatná.

IV./B

B.1.

[16] Stěžovatel zpochybnil správnost závěrů soudu o posouzení otázky promlčení, resp. prekluze trestní odpovědnosti jeho skutku v důsledku chybné aplikace právní normy podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 7. 11. 2014, na místo dle jeho názoru správné aplikace ustanovení § 29, § 30 až 32 a § 112 odst. 1 zákona o přestupcích účinných v době rozhodování správního soudu.

[17] Námitka není důvodná.

[18] Především je třeba souhlasit se závěrem napadeného rozsudku, jenž v úplnosti vypořádal argumenty stěžovatele. Znaky skutkové podstaty správního deliktu, resp. po 1. 7. 2017 přestupku, jímž byl stěžovatel shledán odpovědným, jsou zcela shodné, je za ně stanovena stejná sankce a totéž platí i pro primární protiprávní jednání, kterého se měl v projednávané věci dopustit řidič vozidla, jehož provozovatelem je stěžovatel. Lze se ztotožnit s tvrzením stěžovatele opírajícího se o závěry usnesení Nejvyššího správního soudu z 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46 (publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS), pokud toto konstatovalo, že „*Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přiblížnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.*“ Ovšem stěžovatel pominul závěry zdejšího soudu z rozsudku z 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 - 20, dle něhož je třeba posoudit absenci uvedení správního odkazu na § 125f v § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 6. 11. 2014 za legislativní vadu, kterou je na místě překlenout logickým výkladem tak, že ustanovení dopadalo i na správní delikty podle § 125f zákona o silničním provozu, tedy i na jednání stěžovatele. V tomto směru je tedy na místě dít závěr o tom, že zánik trestní odpovědnosti provozovatele - fyzické osoby podle § 125f zákona o silničním provozu bylo na místě i před 7. 11. 2014 posoudit podle § 125e odst. 5 dotyčného zákona.

[19] Podle § 125e odst. 5 citovaného zákona „*Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.*“ Odstavec 3 téhož ustanovení pak stanovil, že „*Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezabýval řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl nejpozději však do 4 let*

pokračování

ode dne, kdy byl spáchán.“ Dle právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu tedy prekluzivní doba byla upravena v délce trvání dvou let, resp. čtyř let.

[20] Otázkou tedy je, zda v souvislosti s nabytím účinnosti zákona o přestupcích lze hovořit o právní úpravě příznivější pro stěžovatele či nikoli. Tuto otázku je třeba odpovědět záporně. Podle § 112 odst. 2 zákona o přestupcích „*Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Jakkoli tedy ode dne nabytí účinnosti nového zákona se nepoužijí ustanovení o lhůtách podle zvláštních předpisů, odpovědnost za protiprávní jednání nemohla zaniknout dříve než po uplynutí takové dříve již počaté lhůty. Tedy i u přestupků a správních deliktů spáchaných před nabytím účinnosti se uplatnila do té doby platná právní úprava prekluzivních lhůt – jednoduše řečeno, pozdější úprava zákona o přestupcích nebyla z hlediska délky prekluzivní doby pro pachatele příznivější, ale úplně stejná. Tento závěr již Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, a to mimo jiné v rozsudku z 26. 9. 2019, č. j. 2 As 271/2018 – 44. Krajský soud v Brně tak celou otázku posoudil řádně.

B.2.

[21] Stěžovatel dále zpochybnil zákonnost uložené sankce za zjištěné správní delikty, když namítl, že pokuta neodpovídala skutkovým okolnostem, jež byly obsaženy ve spisu, zejména pak absentovaly polehčující okolnosti a došlo ke dvojímu přičítání okolností v jeho neprospěch.

[22] Námitka je taktéž nedůvodná.

[23] Pro účely projednáváního správního deliktu je v § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů obou stupňů stanovena sazba pokuty ve výši od 1500 Kč do 2500 Kč. Pokuta pak byla uložena stěžovateli ve výši 2000 Kč. Posouzení okolností, jež vedly správní orgány k uložení této pokuty, pak bylo napadeným rozhodnutím provedeno řádně. Ze správních rozhodnutí zcela jednoznačně plyne, že pokuta byla stěžovateli uložena v rámci horní poloviny zákonné sazby, k čemuž byly orgány obou stupňů vedeny úvahou o mnohosti skutků. Na druhou stranu pak nebyly shledány žádné polehčující okolnosti. Jakkoli je i v rámci správního trestání povinností správních orgánů posuzovat všechny okolnosti případu, tedy i okolnosti svědčící ve prospěch obviněného, nelze na správní orgán klást v tomto směru zcela bezbřehé nároky nutící ho k vymyšlení takových skutečností, jež mohly být namítány především samotným obviněným. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s napadeným rozsudkem, že by bylo vhodnější uvést, že žádné takové okolnosti shledány nebyly, na druhou stranu absence takové zmínky nezpůsobuje v projednáváné věci vadu rozhodnutí.

[24] Měl-li by soud hodnotit okolnosti namítané stěžovatelem, absenci zavinění lze jako polehčující shledat těžko u posuzování deliktu, jehož podstatou je objektivní odpovědnost bez ohledu na zavinění. Jak sám správně uvedl, nelze mu přičítat k tíži, avšak ani ve prospěch takovou okolnost, jež je znakem základní skutkové podstaty. To platí i pro tvrzenou polehčující okolnost, že se sám přestupku nedopustil. Rovněž též absence následku v podobě újmy na zdraví či škody nebyly ve věci relevantní argumenty, zejména pak v situaci, kdy ani nebyly zčásti pravdivé. Přestože nedošlo k újmě na zdraví, došlo k újmě na majetku v podobě ušlé platby za parkování, k čemuž lze opět dodat již shora zmíněnou mnohost takového jednání v podobě vícečinného souběhu způsobujícího škodu vyšší. Tvrdil-li,

že mu bylo přičteno k tíži nesdělení jména řidiče vozidla, lze mu dát za pravdu, že mohlo být rozhodnutí správního orgánu jasněji formulováno, avšak při jeho podrobnějším zkoumání lze dospět k závěru, že jej stěžovatel zcela nepochopil. Správní orgán prvního stupně, na nějž poté navázal žalovaný, pouze rozvedl, jak dospěl k závěru o odpovědnosti stěžovatele za správní delikt poté, co nebyly sděleny dostatečné údaje o totožnosti přestupce, tato okolnost samotná však nehrála ve stanovení výše sankce žádnou roli. Nesdělení jména řidiče je v neprospěch samotnému stěžovateli a nebylo by mu tedy možné klást ještě k tíži to, že si sám přivodil stíhání za správní delikt. Co mu nicméně přičíst lze a poněkud mezi řádky tak učinil i správní orgán prvního stupně, na který jeho nadřízený orgán poukázal, je, že tolerancí užívání vozidla bez ohledu na to, jakým způsobem se tak dělo, prokazuje bezohlednost k dalším účastníkům silničního provozu, kteří pravidla běžně dodržují.

IV./C

[25] Stěžovatel též namítal nedostatečnou procesní aktivitu správních orgánů a tedy i skutkový základ pro závěr o možnosti zahájit řízení o správním deliktu vůči stěžovateli. I tato námitka není důvodná.

[26] Napadeným rozsudkem je pregnantně popsáno, jaké kroky učinil správní orgán k tomu, aby byla zjištěna totožnost osoby, jež se měla dopustit přestupku, tedy v první řadě dotaz na stěžovatele a v návaznosti na učiněná zjištění poté dotazy na Policii ČR, resp. notáře vedoucího pozůstalostní řízení.

[27] Je především věcí stěžovatele, aby sdělil správnímu orgánu údaje, jimiž od sebe odvrátí hrozbu postihu za správní delikt tam, kde se nepodaří zjistit pachatele přestupku. V projednávané věci správní orgány v situaci, kdy se stěžovatelem poskytnuté informace neukázaly být dostatečnými, ho vyzvaly k tomu, aby se dostavil a podal ve věci vysvětlení. Byl-li nečinný, nemůže v současnosti svoji nečinnost dohánět v rámci soudního řízení. V rozsudku ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/201 - 6, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjišťovat přestupce, musí se o to pokusit. Pokud ovšem provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která je nekontaktní, osobu žijící v zahraničí, osobu, které se nedaří doručovat, případně tato osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.*“ O stejnou situaci se jedná i nyní. Lze též poukázat i na závěry zdejšího soudu vyslovené v rozsudku ze 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 - 40, dle něhož „*by bylo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.*“ Nejvyšší správní soud je toho názoru, že správní orgány obou stupňů vyvinuly dostatečnou aktivitu k vypátrání pachatele přestupku, v čemž jim stěžovatel příliš nepomohl. Pokud pak řízení zastavily a věc odložily pro nemožnost zjistit příslušného pachatele, učinily tak závěr opírající se o rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, pročez Krajský soud v Brně neměl důvodu postupovat jinak.

[28] Stěžovatel dále namítal, že ve spisu nebyly podklady pro závěr o spáchání přestupku, ovšem ani tato námitka není důvodná.

[29] Z důkazů provedených v řízení před správními orgány je patrné, že doklad o zaplacení není ani za předním sklem, ani za zadním, tento závěr učinil ostatně i soud napadeným rozsudkem a není mu co vytknout. Rovněž v řízení nevyvstala žádná skutečnost vzbuzující

pokračování

pochybnost o tom, kde a kdy byla fotka místa pořízena. Je povinností řidiče, resp. provozovatele směrem k řidiči, aby zajistil, že bude vozidlo jasně označeno dokladem o splnění stanovené povinnosti. Je zcela obvyklé, že doklady o placení parkovného bývají umístěny za předním sklem, což shodně zdejší soud konstatoval již v rozsudku z 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018 - 17. Není úkolem správního orgánu ani zasahujícího příslušníka policie, aby hledal na vozidle místo, kde by asi tak mohl řidič umístit doklad o zaplacení. Slovem „viditelně“ pak nelze rozumět jakékoli místo, na něž by bylo vidět. To by mohlo být z větší vzdálenosti i pod vozidlem případně na jiném jinak neobvyklém místě. Pravidelné místo zanechání dokladu o platbě je v přední části vozidla na palubní desce pod předním sklem. Z důkazů plyne, že na daném místě žádný doklad o platbě nebyl.

V. Závěr

[30] S ohledem na shora uvedenou argumentaci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve shodě s ustanovením § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému jako úspěšnému účastníku řízení pak žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu